

မောင်လှမျိုး

အချစ်သိဆိုးရာသိခွင့်

ရင်ထဲမှာ....

ဘာမှ မခံစားရအောင် နေရတာ ဟာ

ခံစားနေရတာ ထက် ဆိုးတယ်။

၂၀၀၀

(၁)

မျိုသိပ်ထားတာထက်

ဆိုးတယ်။

အံ့ထွက်လာမှာစိုးလို့

ငုံထားခဲ့ရ။

“ဘဝ”ဆိုတာ ...

အချစ်ရဲ့

လက်ပါးစေလားကွယ်။

အချစ်သီဆိုရာ သီချင်း

ချစ်သူတို့၏ ရင်တွင်းသို့

သက်ဆင်းခဲ့ဝင်နိုင်စေရန်၊

အသံမဲ့ ဂီတ တစ်ခု

ပြုလုပ်ဖန်ဆင်းပေးတော်မူပါ

ဘုရားသခင် ...။ ။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမဖတ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိတယ်။

တကယ်ဆို ဒီလိုနေရာမျိုးကနေ ဒီလိုကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို စိတ်က
သတိမရသင့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ အခု ကျွန်တော်ရောက်နေတဲ့ နေရာက
သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုရဲ့ ဈာပနာ အခမ်းအနားတစ်ခုမှာ ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

သေဆုံးသူက မိတ်ကပ်ပညာရှင် မမိုးမိုး ... ဆိုတဲ့

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ ဈာပနအခမ်းအနားက အလွန်စည်ကားပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... မမိုးမိုးဟာ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဗီဒီယို မင်းသမီးတွေကို
အလှပြင်ပေးတဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အပြင်၊ သူ... တာဝန်ယူ (အဓိက)
ပြင်ဆင်ပေးရတဲ့သူက လည်း နာမည်ကြီး မင်းသမီး “သက်သက်စိုး” ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

မမိုးမိုးရဲ့ ရုပ်ကလာပ်အနီးမှာ ... သက်သက်စိုးက

မျက်မှန်အနက်တစ်လက်ကို တပ်ဆင်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးရှိနေပါတယ်။

သက်သက်စိုးရဲ့ ပရိသတ်၊ အခြားနာမည်ကြီး အနုပညာရှင်များစွာရဲ့

ပရိသတ်တွေကြောင့် မမိုးမိုးရဲ့ .ဈာပနာအခမ်းအနားက

စည်ကားနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို အခြေအနေ နေရာဌာနမျိုးမှာ... ကျွန်တော့်ရဲ့ အထက်ပါ

“အချစ်သီဆိုရာ သီချင်း” ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို ... ကျွန်တော် ဘာကြောင့်

သတိရလိုက်မိတာလဲ။

အဲဒီ ကဗျာလေးကို စိတ်နှလုံးထဲက ရွတ်ဆိုသတိရလိုက်မိခြင်းရဲ့

အခိုင်ခန့်ဆုံး အကြောင်းရင်းကတော့ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် မင်းသမီး

သက်သက်စိုးရဲ့ အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေရပြီး၊ သက်သက်စိုးရဲ့

မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်လောက် ငဲ့ငေး ကြည့်လိုက်မိခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

သက်သက်စိုးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ

ဝေဇင်အဖြစ်သာ သိထားသူဖြစ်ပြီး၊ ကဗျာဆရာ - ဥတ္တရအဖြစ် သိရှိထားခြင်း မရှိပါဘူး။ အရာရာကသာ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် သက်သက်စိုးရဲ့ နံဘေးကို အနီးဆုံး တိုးကပ်ပြီး၊ ကျွန်တော် ... ကဗျာဆရာ “ဥတ္တရ”ပါ ... လို့ သူသိအောင် ပြောပြလိုက်ချင်ပါတယ်။

ဒါမှမဟုတ် ...

သေဆုံးနေပြီဖြစ်တဲ့ မမိုးမိုးရဲ့ ရုပ်အလောင်းကသာ ပြန်လည်ရှင်သန်လာမယ်ဆိုရင် ...

“သက်သက် ... အဲဒါ နင့်ရဲ့ ကဗျာဆရာ ဥတ္တရ”

... လို့ အသိပေး ပြောပြပေးမှာ အမှန်ပါပဲ။

အရာရာဟာ နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။ မသက်သက်စိုးရယ်... လို့ ရင်ထဲက မြည်တ မိပြီး၊ ရေးဖွဲ့ထားခဲ့ဖူးတဲ့ “အချစ်သီဆိုရာသီချင်း” ... ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို ကျွန်တော် သတိလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ...

ဟော့ဒီလောကကြီးထဲမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်တောင် သီဆိုခွင့် ရင်ဖွင့်ခွင့်မရဘဲ ချောင်ကပ်ကွယ်ပ သွားရတဲ့ အချစ်တွေ အများကြီးပါပဲ။

အဲဒီ အများကြီးထဲမှာမှ...

ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုလည်း အခြေအနေ ရေတိမ်အောက်မှာ နစ်မြုပ်သွားရတော့မှာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး သက်သက်စိုးဟာ မကြာမီမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ့်သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ... ကျွန်တော်ဟာ ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်,လ
များစွာကတည်းက ...

(သက်သက်စိုး နာမည်မကြီးခင်ကတည်းက) သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်
တိုးတိတ် ကြိတ်မှိတ် ခံစားခဲ့ရသူ တစ်ယောက်မို့ပါ။

မမိုးမိုးသာ မသေဆုံးသေးဘူးဆိုရင်...

အနည်းဆုံးတော့ သက်သက်စိုးဟာ

သူ့ကို ချစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်၊ သူ ... နှစ်သက်တဲ့
ကဗျာဆရာ “ဥတ္တရ” လည်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲက စကားတွေကို
ကြားသိတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ... သိတဲ့အတိုင်းပဲ။

လောက ... ဆိုတဲ့ ဇာတ်ဆရာကြီးက အချစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး
လူတော်တော်များများကို လွမ်းတတ်အောင် လွမ်းရအောင် ဖန်တီးခဲ့တယ်လေ။

သီချင်းဆိုတာ သီဆိုရင် အသံထွက်လာရစမြဲပါ။

အချစ်ဆိုတဲ့ သီချင်းက တော့ ရင်ထဲက သီဆိုနေမိသမျှ ဘာအသံမှ
ထွက်မလာတဲ့အပြင် ရင်ခွင်ကို မီးတောက်စေပြန်တယ်။

မီးဆိုတာ အလျှံတညီးညီး၊ တဟည်းဟည်းနဲ့
တောက်လောင်ဟုန်းစေခဲ့ပေမယ့် ရင်တွင်းမှာ ကျွမ်းတဲ့ မီးကတော့ ...
ဟုန်းဟုန်းထခွင့်မရှိ။ အလျှံတညီးညီး ကြီးမားခွင့်မရှိ။ အသံတဟည်းဟည်း
မြည်ဟိန်းခွင့်မရှိ။ အဲဒါကြောင့် ...

မျိုးသိပ်ခြင်းဆိုတာ...

အချစ်ရဲ့ ... ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများလား ...

လို့ လောကကြီးကို အော်ဟစ် မေးမြန်းလိုက်ချင်တယ်။

၁၉၉၃

*

(၂)

အဲဒီ အချိန်အခါတုန်းက ကဗျာဆရာ ဥတ္တရ ဆိုတာလည်း ကဗျာလောကရဲ့ တကယ့်အက်တမ်သေးသေးလေး တစ်ခုပါ။ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဝေဇင်ဖြစ်ဖို့ ကျပြန်တော့လည်း ရုပ်ရှင်/ဗီဒီယို ကုမ္ပဏီတွေဆီကို ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းလေးတွေ သွားပြ၊ သူတို့အပ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို ဆယ်ခါတစ်ခါ လက်ခံ ညွှန်းခွဲနေရတဲ့၊ နာမည်မရသေးတဲ့ အချိန်ကာလပါ။

အဲဒီ အချိန်အခါတုန်းက ပါပဲ။

ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် သက်သက်စိုးဆိုတာလည်း လက်ညှိုးညွှန်ရာ ငွေမဖြစ်သေးတဲ့ အချိန်ပါ။ သူလည်း ... သူချစ်တဲ့ အနုပညာအတွက် ရုန်းထ ကြိုးပမ်းနေဆဲ အချိန်ပေါ့။

အဲဒီ နေ့ကလေးကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကျော်သိန်းက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ်လာအပ်တဲ့ အချိန်။ သက်သက်စိုးနဲ့ သူ့မိခင်တို့ ရောက်လာကြပါတယ်။ သူကလည်း ကုမ္ပဏီကို သရုပ်ဆောင်ခ လာထုတ်တဲ့အချိန်ပါ။ { အခုလက်ရှိ အခြေအနေကတော့ ... သူ သရုပ်ဆောင်ခ (အနုပညာကြေး) ကို ကုမ္ပဏီက သူ့ဆီကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားပေးနေရတဲ့ အချိန်အခါ အခြေအနေ ရောက်နေပြီလေ }။

သက်သက်စိုး သိပ်လှတယ်ဆိုတာ ... အားလုံး သိပါတယ်။ သူ

သိပ်လှတယ်ဆိုပေမယ့် ... ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ချက်ပဲ ငဲ့ကြည့်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီ ငဲ့ကြည့်ဖူးခဲ့တဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးဟာ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ...

တစ်သက်စာ အလွတ်ကျက်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

“ဒါ သက်သက်သရုပ်ဆောင်မယ့် ဇာတ်လမ်းကိုဇာတ်ညွှန်းခွဲတဲ့ ... ဝေဇင်တဲ့”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သက်သက်စိုးက ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ပါတယ်

အဲဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်သက်စာ တဒဂံ အချိန်ကာလလေး တစ်ခုပါ။

ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်တော့မှ မမေ့တဲ့ နေ့ကလေးတစ်နေ့ ပါပဲ။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့

သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သက်သက်စိုးဟာ ရုပ်လှတာ တစ်ခုတည်းတွင် မဟုတ်ပါဘူး။

စကားသံလေးက အစ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပါတယ်။ တခြား

သရုပ်ဆောင်တွေလို မင်းသမီးတစ်ယောက်လိုမနေထိုင်ပါဘူး။ ချစ်စရာ...

ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်လို ပြောဆိုနေထိုင်တတ်သူပါ။ မျက်နှာလေးကိုက သိပ်လှတာပဲဆိုတဲ့ အရည်အသွေးအပြင် ချစ်စရာ ကရုဏာသက်စရာ ဖြစ်နေစေတဲ့ မျက်နှာမျိုးလေးပါ။ ပြီးတော့ ... သူက အချိန်တိုင်း ကြိုးစားနေတဲ့သူလို့ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ ကြားသိနေရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ... ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဝေဇင်အဖြစ်သာ လူတွေကို အသိပေးထားပြီး ကဗျာဆရာ “ဥတ္တရ”အဖြစ်ကိုတော့ လျှို့ဝှက်စွာ မြတ်နိုးသိမ်းဆည်းထားဖြစ်သူပါ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရရင် ဇာတ်ညွှန်းရေးတာ ငွေလိုချင်လို့ပါ။

ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ “ဝေဇင်” ဆိုတဲ့ စိတ်က မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ ဒါရိုက်တာ၊ ထုတ်လုပ်သူတွေအပေါ် ဦးနှိမ်ငံ့တွားဖို့ ဝန်မလေးဖြစ်ပေမယ့် ကဗျာဆရာဥတ္တရ ရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ကတော့ ဘာကိုမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဦးမညွတ်တတ်တဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်မျိုးပါ။

ချစ်တဲ့ ကဗျာလေးတွေကို နောက်ဆံမတင်းဘဲ ဖွဲ့နွဲ့နိုင်ရဖို့ ဇာတ်ညွှန်းရေးသူဘဝနဲ့ စိတ်တစ်ဝက်ကို ရောင်းစားခဲ့ရသူပဲ ဆိုပါတော့။

“ကျော်သိန်း”

“ဘာလဲ”

“ငါ ... သက်သက်စိုးနဲ့ ရိုက်ကွင်းမှာ နေ့တိုင်း တွေ့တယ်”

“အဲဒါ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ... ငါ.... သူ့ကို ချစ်တယ် ”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ဆိုတာ မင်း ... ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ မင်းက နိဒါန်းမချီဘဲနဲ့ ငါ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာကြီးက မနူးညံ့လွန်းလို့ ပြောတာ”

“ချစ်တယ်လို့ ပြောတာ နူးညံ့ဖို့ လို့လိုလား”

“လို မလိုတော့ မသိဘူး။ ဘယ်မှာ တွေ့တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်။ ဘာကို ဘယ်လို ခံစားရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရင်ထဲမှာ ချစ်မိလာတယ် ဘာ ... ညာပေါ့။ အခုတော့ ... မင်းဟာက သက်သက်စိုးနဲ့ ရိုက်ကွင်းမှာ နေ့တိုင်း တွေ့တယ် တဲ့။ ငါ ... သူ့ကို ချစ်တယ် တဲ့။ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး “

ကျွန်တော် ပြုံးနေမိတယ်။

ကျော်သိန်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး

“မင်းဟာ..... တောသား တစ်ယောက်ရည်းစားစကားပြောသလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လို ဖြစ်နေလို့လဲ”

“မအေးသာ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ချက်ကြီးဆိုတဲ့တောသားက ရည်းစား စကားပြောဖို့ စကား စတယ်။ ဘယ်လို စကားစသလဲဆိုတော့ အေးသာရယ် လမင်းကြီးက သာလိုက်တာတဲ့။ အေးသာက ပြန်မေးတယ်။ လမင်းကြီး သာတော့ ဘာဖြစ်လဲတော့ တဲ့။ ချက်ကြီးက အပိုင်ပဲဆိုပြီး တစ်ခါတည်း ပြောချလိုက်တယ်။ လမင်းကြီးသာတော့.... နင့်ကို ငါချစ်တာပေါ့တဲ့”

ကျော်သိန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်မောမိတယ်။

ကျွန်တော် အရယ်ရပ်တဲ့အခါ ကျော်သိန်းက ...

“ချက်ကြီး တကယ် ပြောချင်တာက လမင်းကြီး သာသလိုပဲ ငါ့ဘဝမှာလည်း သာယာတဲ့ လရောင်လေးတစ်ခုတော့ ရှိချင်တယ် အေးသာရယ်။ အဲဒီ လရောင်လေးသာနင်ဖြစ်ရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲ ဆိုတာမျိုးက စ ပြီး ပြောရမှာ။ ပြောချင်ဇော ကြီးသွားတော့ အေးသာရယ် လမင်းကြီးက သာလိုက်တာ။ သာတော့ ဘာဖြစ်လဲတော့။ သာတော့ နင့်ကို ငါချစ်တာပေါ့.... ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားရော “

“ငါ အဲဒီ လို ဖြစ်သွားလို့လား”

“ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မင်း သက်သက်စိုးကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်မြင်ချင်း ရေရေလည်လည် အေးချမ်းတယ်ကွာ.... တဲ့။ မင်း.... ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်။ နောက်.... မင်းနဲ့သူ ရိုက်ကွင်းမှာ နေ့တိုင်း ကြုံရတယ်။ တစ်ဆင့်ချင်း မင်း ငါ့ကိုရင်ဖွင့်ရမှာပေါ့။

အခုတော့ မင်းက ချက်ကြီး ရည်းစားစကား ပြောသလိုပဲ.... ဒုန်းတိကြီး”

“ချစ်တာကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်ရုံနဲ့မပြည့်စုံဘူး ထင်တယ် ဟုတ်လား.... ကျော်သိန်း”

“ဟုတ်တယ် မင်း ကဗျာဆရာပဲ။ မင်း ပိုသိမှာပါ”

“ငါ သိတယ်။ စကားလုံး လှလှလေးတွေ၊ နားဝင်ချိုမယ့် ဝေါဟာရလေး တွေ လိုအပ်လိမ်မယ်”

ဒါပေမယ့် ... ငါက သူ့အမြင်မှာ ဇာတ်ညွှန်းရေးနေတဲ့ ကောင်ကွ။ သူ.... ငါ့ကို ဘယ်စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ။ အဆင့်ချင်း မတူဘူးလေကွာ”

“မင်းသမီးနဲ့ လူရွှင်တော်တောင် ညားကြသေးတာပဲ။ မင်းအတွက် အားငယ်စရာ မလိုပါဘူး”

“ငါ ... အားမငယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်၊ ငါ ကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်မှာငါ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူစိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား မှာစိုးတယ်။ ငါ ဘယ်လောက် ကြိုးစား ကြိုးစား၊ နာမည်ကြီးတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာပဲ ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်။ သူက ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားမယ့်သူ။ သူက အားလပ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်တတ်ရင်တောင် သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ.... ငါ ပါမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီ တော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ငါ ရင်ဖွင့်ချင်တယ်”

“ဘယ် မှာ ဖွင့်မှာလဲ”

“မင်း ရှေ့မှာ။ ပြီးတော့..... ငါ့ ကဗျာတွေ ထဲမှာ”

“ကောင်းတယ် မင်းပြောချင်တာ ပြော၊ ငါ.... နားထောင် ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ။ ငါ... ပြောတော့မယ်။ မင်း ခံစားပေး”

ကျော်သိန်း ခေါင်းညိတ်တယ်။ မျက်လုံးလေး စင်းပြီးတော့ နားထောင်ပေးတယ်။

“အခုအချိန်မှာ သက်သက်စိုးက သာ ကိုဝေဇင် ... ရှင် ပြောချင်ရာပြော.... ကျွန်မနားထောင်မယ်ဆိုရင်... ငါ တစ်ခွန်းတည်းပဲ ပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကိုအကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပြောပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ချစ်တယ်..... ချစ်တယ်..... ချစ်တယ်..... လို့ ငါ့ရင်ပွင့်သွားတဲ့ အထိ ပြောပစ်လိုက် ချင်တယ် “

“မင်း သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်ရတာ လဲ”

“ရင်ထဲက သူ့ အလိုလိုဖြစ်သွားရတဲ့ စိတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုဖြစ်ရတာ လဲ... လို့ငါ မစစ်ဆေးချင်ဘူး။ တခြား အ ကုသိုလ်စိတ်မျိုးဖြစ်ရင်တော့.... ငါစမ်းစစ် စစ်ဆေးမှာပေါ့။ အခုဟာက အချစ်စိတ် ဖြစ်တာလေကွာ။အကြောင်းပြချက် မရှိဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ.... သူ့ရောက်နေတာကိုက ငါ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းပဲ။ အဲဒီ ဖြစ်တည်မှုကို အဲဒီ အဖြစ်အတိုင်းပဲ တည်နေစေချင်တယ်။ ဦးနှောက်ယန္တရားထဲကနေ လှမ်းပြီး မစမ်းသပ်ချင်ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ.... သူ့ဖြစ်နေတာကိုက အဲဒီ ဖြစ်ချင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းပဲ။ သူ့ရဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည် တွေကိုလည်း ငါချစ်တယ်။ အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် ဆံဖျားကနေ ခြေဖဝါးအထိ အားလုံးကို ငါ ချစ်တယ်။ လိုချင် တပ်မက်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ပြုံးသမျှ ရယ်သမျှ၊ လှုပ်ရှား ယိမ်းက သမျှ အားလုံးရဲ့ ဖြစ်တည်နေခြင်းကို ချစ်နေမိတာ”

ကျော်သိန်း မျက်လုံးဖွင့်လျက်

“ဟေ့ကောင် ဝေဇင်”

“ဘာလဲ”

“အဲဒါ.... ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဝေဇင်ရဲ့ စကားသံမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူ့ စကားသံလဲ။”

“ကဗျာဆရာ ဥတ္တရရဲ့ စကားသံ တွေ”

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ငါ.... ဝန်ခံမယ်။ ငါ.... သူ့ကို ကဗျာ ဆန်ဆန်လေး

ချစ်နေတာ။

တစ်ခုတော့ လျှို့ဝှက်ထားချင်တယ် ကျော်သိန်း”

“ဘာကိုလဲ”

“ဥတ္တရ.... ဆိုတာ ဝေဇင် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်သူ မှ

မသိစေချင်ဘူးနော်.....သူငယ်ချင်း”

ကျော်သိန်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဥတ္တရက မာနကြီးတယ်ကွ။ သူ့ကဗျာတစ်ကြောင်းကို မင်း

တစ်ချက်ထိရင် စီးချင်းထိုး ပစ်ချင်တဲ့ ကောင်။ ဝေဇင်ဆိုတဲ့ ကောင်က မာန မရှိဘူး။

မာနကို ရောင်းစားနေတဲ့ ကောင်။ ဒါရိုက်တာက သူ့စကားလုံးကို ပြင်ခိုင်းလည်း

ပြင်ပေးလိုက်တာပဲ။ မင်းသား မင်းသမီး ပြင်ခိုင်းရင်လည်း ပြင်ပေးလိုက်တာပဲ။

ဝေဇင်ဆိုတဲ့ အဲဒီ ဇာတ်ညွှန်းကောင်ကို ဥတ္တရက သိပ်မုန်းတာကွ။ အဲဒါကြောင့် ...

ဥတ္တရ ဆိုတာ ဝေဇင် ... ပါလို့ လူသိသွားမှာ ငါ... သိပ်ရှက်တယ်။ ဒါပေမဲ့

ဝေဇင်ကရော..... ဥတ္တရကရော..... သက်သက်စိုးကို သိပ်ချစ်တာတော့ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ကျော်သိန်း တဟားဟား ရယ်မော၏ ။

ကျွန်တော် မရယ်မောဖြစ်။

*

